

Sygn. akt VII Ka 1073/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Górczyńska

Sędziowie: SO Magdalena Chudy (spr.)

SO Dorota Lutostańska

Protokolant: st.sekr.sądowy Jolanta Jankowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Małgorzaty Stypułkowskiej

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2013r.

sprawy J. G.

oskarżonego o przestępstwo z art. 247§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Szczytnie II Wydziału Karnego

z dnia 10 września 2013r. sygn. akt II K 819/12

orzeka:

I zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną,

II zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. W. (1) kwotę 420 zł

(czterysta dwadzieścia złotych) tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego wykonywaną w postępowaniu odwoławczym oraz kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć sześćdziesiąt groszy) tytułem podatku VAT od zasądzonego wynagrodzenia,

III zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

J. G. został oskarżony o to, że:

W okresie od bliżej nieustalonej daty , od końca miesiąca lipca 2012 r. do dnia 2 sierpnia 2012 r., w S., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. B., znęcali się fizycznie i psychicznie nad osobą pozbawioną wolności-współosadzonym D. S.odbywającym karę pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Piszcu , w sprawie sygn.akt.VK267/08, w ten sposób, że zmuszali pokrzywdzonego do wykonywania różnych czynności, polegających na spożywaniu dużych ilości wody podawanej w pięciolitrowym lub dziesięciolitrowym pojemniku i nakazywali jedzenie pianki do golenia, co skutkowało występowaniem u pokrzywdzonego licznych torsji, nadto gdy pokrzywdzony przeciwstawiał się wykonywaniu w/w poleceń uderzali go kilkakrotnie otwartą dłonią po twarzy, jak

też poniżali go słowami uznanymi powszechnie za obelżywe i wulgarne oraz wyśmiewali się z pokrzywdzonego i jego najbliższych

To jest przestępstwo z art.247§1kk

Sąd Rejonowy w Szczytnie wyrokiem z dnia 10 września 2013 r. sygn.akt.IIK819/12 orzekł:

I. oskarżonego J. G. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art.247§1kk skazał go na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

II. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. W. (1)kwotę 1224 zł złotych tytułem obrony wykonywanej z urzędu za obronę oskarżonego w postępowaniu przygotowawczym oraz kwotę 281,52 tytułem podatku VAT od wynagrodzenia za obronę z urzędu ,

III. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego.

Obrońca oskarżonego zaskarżyła powyższy wyrok w całości zarzucając mu:

1 obrazę przepisów postępowania , mającą istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art.7kpk, polegająca na zbyt swobodnej ocenie dowodów poprzez wysnucie wniosków , że zeznania świadków J. J. i R. K. są potwierdzeniem wersji pokrzywdzonego , podczas gdy ich zeznania opierają się przede wszystkim na rozmowie z samym pokrzywdzonym,

2 obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art.5§2kpk i art.7kpk polegająca na zbyt swobodnej ocenie dowodów i rozstrzygnięciu wszelkich wątpliwości na niekorzyść oskarżonego poprzez oparcie wyroku tylko na zeznaniach pokrzywdzonego, które pokrzywdzony zmieniał w trakcie rozprawy , a także uznanie , na podstawie rozbieżnych zeznań współosadzonych , iż pokrzywdzony nie brał udziału w grach dobrowolnie , a także nie uznanie na korzyść oskarżonego wątpliwości dotyczących powszechnie obowiązujących i dobrowolnie przyjmowanych przez grających zasad gier.

W oparciu o powyższe zarzuty autor apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzutów popełnienia zarzucanego mu czynu ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi rejonowemu w Szczytnie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje obrońcy oskarżonego na uwzględnienie nie zasługują, zaś zarzuty w niej podniesione są bezzasadne w stopniu oczywistym.

Przystępując do oceny poszczególnych zarzutów apelacyjnych, na wstępie należy odnieść się do rozważań zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego, wskazujących, że Sąd Rejonowy dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku.

Wbrew twierdzeniom apelacji Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w sprawie oparł je o szczegółowa i wnikliwą analizę materiału dowodowego, która nie zawiera błędów natury logicznej czy też faktycznej i tym samym pozostaje pod ochroną art.7kpk.

Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Słusznie jednak Sąd I instancji uznał jego wyjaśnienia za niewiarygodne sprzeczne z zebrany w sprawie materiałem dowodowym w tym w szczególności z zeznaniami pokrzywdzonego. Zgodzić należy się ze skarżącym , iż zeznania pokrzywdzonego stanowiły podstawowy dowód obciążający w sprawie, jednakże podlegał on szczegółowej weryfikacji przez Sąd Rejonowy. Podkreślenia wymaga, iż pokrzywdzony bardzo niechętnie obciążał oskarżonych w sprawie. Nie był zwłaszcza w chwili obecnej, aby ponosili oni surowa odpowiedzialność karną. Jego postawa jednak pozwoliła na bezsporne przyjęcie, że gdyby

zachowanie oskarżonych wobec siebie mógł znieść nie składałby doniesienia przeciwko nim. Złożenie doniesienie odbiło się niekorzystnymi skutkami dla pokrzywdzonego. Odbывał on wówczas karę pozbawienia wolności i jego postawa została zinterpretowana, jako nielojalność wobec współosadzonych. Był przez współwięźniów szykanowany i wyzywany. Fakt takiego ocenienia osób współpracujących z organami ścigania rodził pewne trudności, co weryfikacji zeznań pokrzywdzonego. Współosadzeni i więźniowie nie obciążyli swoimi zeznaniami oskarżonych. Z treści jednak zeznań współosadzonych mimo to wynika, iż taka postawa jest na nich wymuszona realiami odbywania kary pozbawienia wolności.

Mimo powyższych okoliczności zeznania pokrzywdzonego D. S. wskazujące, iż oskarżeni P. B. oraz J. G. znęcali się na nim w czasie przypisanym im zarzutem znajdują swe potwierdzenie nie tylko w jego relacjach.

Słusznie Sąd Rejonowy wskazywał na zeznania świadka J. J., będącej wychowawczynią pokrzywdzonego w czasie, gdy w/w odbywał karę pozbawienia wolności, które potwierdziły pierwsze relacje pokrzywdzonego, co do sposobu zachowania oskarżonych wobec niego. Świadek po tej relacji sporządziła notatkę. Reakcja pokrzywdzonego przekonała ją o konieczności interencji. Skutkiem tej rozmowy było przeniesienie pokrzywdzonego do innej celi. Fakt znęcania się oskarżonych P. B. oraz J. G. znalazł również wsparcie w zeznaniach funkcjonariusza R. K., który prowadził czynności wyjaśniające w sprawie.

Istotnym w sprawie jest, iż pokrzywdzony odbywał karę krótkoterminową, był osobą spokojną, niekonfliktową, bardzo młodą i te jego cechy zdaniem Sądu Okręgowego pozwoliły oskarżonym na podjęcie działań przypisanych im w zarzucie. Oskarżeni działali przekonaniu o tym, iż bezwolnie podda się ich praktykom i ich zachowanie pozostanie bezkarne.

Nie można zgodzić się ze skarżącym, iż zachowanie oskarżonych było realizacją wcześniej ustalonych reguł zabawy karcianej. Oskarżeni w swoich wyjaśnieniach nie wskazywali, aby oni również spożywali piankę do golenia, lub pili wiele litrów wody, co byłoby rzeczą naturalną, gdyby faktycznie prowadzili grę losową, gdzie przegrać może każdy. Oskarżony w swoich wyjaśnieniach podnosił, iż nie grał z pokrzywdzonym w karty, grał z nim jedynie B.. Zważywszy rodzaj gry towarzyskiej wskazywanej przez współoskarżonego B. mało prawdopodobnym jest, aby tylko on grał z pokrzywdzonym. Zeznania w tej materii pokrzywdzonego są konsekwentne. Zdaniem Sądu Okręgowego, gdyby nie działanie wspólne obu oskarżonych nie byłoby możliwe zmuszenie pokrzywdzonego do tak upokarzających go zachowań.

Podnieść należy, iż dodatkowo, że zeznania pokrzywdzonego znajdują również częściowe wsparcie w zeznaniach M. S. funkcjonariusza, który podjął interwencję podczas zdarzenia z nocy z 1 na 2 sierpnia 2012r.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy uznał za prawidłowe ustalenia faktyczne poczynione w sprawie przez Sąd I instancji. Za prawidłową uznał również ocenę prawną zachowania oskarżonego poczynioną przez ten sąd. Sąd odwoławczy uznał również za prawidłową i nie noszącą cech rażącej niewspółmierności orzeczoną wobec J. G. karę.

Reasumując Sąd Okręgowy uznał, że argumentacja obrońcy stanowi jedynie nieuzasadniony dyskurs z prawidłowo przeprowadzonymi przez Sąd I instancji dowodami i ustalonym na ich podstawie stanem faktycznym zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną. (art. 437 § 1 k.p.k.)

Rozstrzygnięcia o kosztach obrony oskarżonego z urzędu wykonywaną w postępowaniu odwoławczym orzeczone na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze w zw. z § 14 ust 2 pkt.4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. nr 163 poz. 1348).

Sąd Okręgowy na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. uwzględniając sytuację materialną J. G., którą w znacznej części kształtuje perspektywa wprowadzenia do wykonania kary pozbawienia wolności, uznał za słuszne zwolnić oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.